

[Bjørn Elmquist]

partiets støtte til de foreslåede ændringer i loven om boligbyggeri, men jeg påpegede ved førstebehandlingen nogle uklarheder eller forhold, som vi i hvert fald under alle omstændigheder ville kritiserer i den oprindelige tekst. Det ene forhold var kommunalbestyrelsens rolle i hele arrangementet omkring løntilbageholdelse i tilfælde af huslejeboycot. Vi fandt, det var noget uklart, om der skulle positive beslutninger i en kommunalbestyrelse til, før hele sagen kunne videresendes til boligministeriet, og det var også lidt uklart, om der så var en pligt for kommunalbestyrelsen eller for det kommunale apparat til at medvirke ved en løntilbageholdelse. Ved det ændringsforslag, som boligministeren har stillet, er der sket en afklaring i den retning, som vi også pegede på.

En andet spørgsmål, som vi havde fremme under førstebehandlingen, var netop det, som den tidligere ordfører var inde på, nemlig spørgsmålet om de studerendes situation i de tilfælde, hvor de har været med i en huslejeboycot, og dér påpegede jeg ved førstebehandlingen, at det i hvert fald for os at se havde for meget karakter af en straffeaktion, at man ville stoppe enhver form for støtte. Vi ville hellere have, eller vi ville hellere forestille os i hvert fald, at man havde en konkret relatering til det beløb, man skyldte. Dette forhold er nu også ændret ved et ændringsforslag fra boligministeren.

Venstre vil stemme for disse ændringsforslag ved anden behandling.

Glensgård (FP):

De syv stillede ændringsforslag er stort set alle sammen en forbedring af det lovforslag, som boligministeren har fremsat i folketinget, og vi kan derfor stemme for alle syv ændringsforslag.

Hvad angår selve lovforslaget, vil jeg meddele, at langt den største del af fremskridtspartiets folketingsmedlemmer vil stemme imod lovforslaget. Enkelte af gruppens medlemmer er af den opfattelse, at det ville være rimeligt, at man sørger for, at man kan skaffe de midler, som de aktionerende lader indeholde, tilbage i form af lønindeholdelse eller i form af indeholdelse i studiehjælp, men som forslaget foreligger her, er der ingen tvivl om, at det bliver en klar statsudgift.

Boligministeren bliver nu bare fri for at komme rendende til finansudvalget måske én, måske to, måske tre, måske fire gange om året, hvor han hidtil har måttet komme med anmodning om hjælp til den og den institution og den og den boligforening. Vi finder, det er en ganske udmærket ting, om ikke andet så dog for at man får sat fokus på disse problemer i den offentlige debat. Nu kan boligministeren jo stille og roligt hjælpe Galgebakken ud af problemerne. Næste gang er det en 4-5 kollegier, som boligministeren stille og roligt kan hjælpe. Det vil sige, at boligministeren slipper for at få sat det offentliges søgelys på alle disse socialdemokratiske pamperforetagender, når dette lovforslag bliver vedtaget.

Nu siger boligministeren ganske rigtigt i sine bemærkninger, at forslaget ikke medfører merudgifter for kommunerne og heller ikke skulle medføre merudgifter for staten. Så trækker boligministeren selvfølgelig følehornene til sig lidt senere, fordi han siger: det kan dog ikke udelukkes, at ordningen vil kunne medføre et tab for staten, hvis statens udlæg ikke i fuldt omfang vil kunne inddrives hos boligtagerne. Efter vores opfattelse er det helt klart, at den største del af de boligaktivister, vi har, som altså har nægtet at indbetale deres husleje, er folk, som man heller ikke senere vil kunne skaffe disse midler fra.

Vi mener ganske klart, at denne lovgivning vil være til skade. Det, boligministeren skulle gøre – og vi er jo nogle stykker, der endnu erindrer ham som medlem af finansudvalget – var naturligvis, at han skulle sige: de pågældende, der ikke ønsker at betale deres husleje, sættes ud ved hjælp af kongens foged, punktum. Boligministeren har måske ændret opfattelse, siden han sad som medlem af et finansudvalg, men i hvert tilfælde har han ladet sig overtale til at fremsætte et lovforslag, som giver ham bemyndigelse til i fremtiden ikke at skulle diskutere hverken med finansudvalget eller offentligheden, hvorledes man klarer disse boligaktivister.

Vi finder ikke, at det er en rimelig måde at gøre det på, og det ligger også klart, at dette her i fremtiden vil betyde en merudgift for staten. At boligministeren så nu er kommet i den situation, at han finder det rimeligt at hjælpe de sociale boligselskaber, skal fremskridtspartiet kun beklage.